

ἰδὲ τὸν Δόλον, τὸν Φθόνον, τὰ ἀποτρόπαια αὐτὰ πλάσματα τοῦ Ἄδου, πῶς καταδιώκουσι τὸν δυστυχῆ. Ἴδὲ προσίτι εἰς τὸ βάθος τὴν Ταχύτητα, τὴν Ἀπροσεξίαν, τὴν Ποιήν, πῶς σπεύδουσι πρὸς ἀπώλειάν του, ἐνῶ ἡ μετάνοια μελανεμίμων, στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν Ἀλήθειαν· ἀλλὰ Φεῦ! πολὺ βραδέως! τὰ ἐπὶ τῆς γῆς χάρτα μόλις καλύπτουσι τὸν πέλκεον καὶ τὴν αἵμοεπαγῆ ρομφαίαν.

Δὲν ἤθυναίμη, νὰ κορισθῶ θαυμάζων· μετὰ τινα μάλιστα συναισθήματα θλίψεως ἔστρεφον κατὰ διαστήματα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, διὰ νὰ ἴδω ὅποια ἐποίησεν ἐν αὐτῷ ἐντύπωσιν ὁ μέγιστος οὗτος πίναξ· διότι ὅπως ὁ θαυμασμός μας ὑπάρχη

λήψιμον. Περσεύδης ὁ Δύρερ, χαρτόνιον θεῖς ἐπὶ τῶν γονάτων του ἤρξατο μετ' ἀπιτετέτου ταχύτητος νὰ ζωγραφίσῃ δύο ἕτερα πρόσωπα, ἐρωτῶν τὸν αὐτοκράτορα ἐὰν ταῦτα τῷ ἤρεσκον τυχρὸν περισσότερον. — Ὁ Μαξιμιλιανός, ὅστις εἰσέτι δὲν εὐχαριστεῖτο, ἐπιληρθεὶς τῆς μαλυθίδος, ἠτοιμάζετο ὁ ἴδιος νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ιδέαν του, ὅτε ἀφνης τὸ ὄργανον, κακῶς κρατούμενον, ἐθλάσθη μεταξὺ τῶν δακτύλων του, ὡς εἰς χεῖρας ἀγροίκου, ἀγνοῦντος νὰ σύρῃ καὶ μὴν μόνην γραμμὴν. Ὁ Μαξιμιλιανός δυσσαρεστηθεὶς καὶ δάκνων τὰ χεῖλη, ἠρώτησε, τί ὄρειλε νὰ πράξῃ, ὥστε ὁ τοσοῦτον εὐπειθὴς συνήθως χριστιανὸς νὰ τῷ ὑπακούσῃ.

Ἀλβέρτος Δύρερ.

ἐντελής, πρέπει νὰ ἐκφράζεται καὶ εἰς τὰ πρόσωπα ὄλων· ἰθαυμασμός μοιᾶζει τὸν ἦχον ὅστις ὄρειλε, πρὸς ἀρμονίαν, νὰ ἐνοῦται μετ' ἄλλων. Ἴδου διατὶ τὸ ἔργον ἀριστοτέχνοι εἶναι ἀρμονικόν· διότι διεγείρει ἐφ' ὄλων ὕμῳ τῶν θεωμένων αὐτοῦ ἀνθρώπων ἀληθῆ μουσικῆν. Ὁ Μαξιμιλιανός ἐξέφραξε τὴν γνώμην του συμφώνως καὶ εἰλικρινῶς, οὐδόλως φειδόμενος τῆς κριτικῆς ἢ τῶν ἐπαίνων. ἤρξατο ὁ αὐτοκράτωρ συγχαίρων μενος τὸν Ἀλβέρτον Δύρερ διὰ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων του, τῶν ὁποίων τῷ ἔδωκαν τὴν πρώτην ὑπογραφὴν, — Ἐντοσούτω, ἐπρόσθεσε, τὸ ἄθροισμα περίξ τοῦ θριαμβευτικοῦ δίφρου ἤττον τοῦ λοιποῦ με εὐχαριστί· νομιζῶ ὅτι ὑπάρχει τε ἐπι-

— Μεγαλειότατε, ἐπανελάβε μειδεῖων ὁ Δύρερ, αὐτὸ εἶναι τὸ βασιλεῖόν μου, ἄλλω ἐὼ σκηπτρον, ἄλλω τὸ πλῆκτρον. — Τέλος ὁ ἀριστοτέχνης, κατανοήσας τὸν στοχασμὸν τοῦ αὐτοκράτορος, ἐζωγράφισε δύο πρόσωπα ἅτινα τὸν κατέβλεξαν. Ἐπιθύμου, ἀνέκραξε· οὗτος, νὰ ἴδω τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ νέου τούτου συμπλέγματος ἐπὶ τοῦ πίνακος. Ἐν τῷ ἄμα ὁ Δύρερ διέταξε νὰ φέρωσι κλίμακα, ὅπως σχεδογράφῃ ἐπὶ τοῦ τοίχου, κατ' ἀναλογίας φυσικᾶς, τὰ δύο εἰκονισθέντα πρόσωπα. Ἐν ᾧ ὁ Δύρερ ἐτοποθέτει τὴν κλίμακα, ὁ Μαξιμιλιανός προσεκάλεσε διὰ χειρονομίας ἕνα τῶν εὐγενῶν του διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν πόδα τῆς κλίμακος· ἀλλ' ὁ εὐγενὴς, στρέψας τὴν κε-